

ja passus ommale teist kõrterit, sest et temmal seal, ühhagi õsel koddokäija rohho ei anna ja temma maggada ei sa. Pealik naeris tedda wålja ja satiš omma teed minnema.

Sakfamaal on ennamiste lomade laudad al ja innimeste ellamisse toad ülemisse korrę peal, nenda olli luggo ka siin.

Mõnne páwa párrast tulli soldat jálle omma þalwega, teist kõrterit sama ja útles: „Kui teie müsse teist kõrteri ei anna, siis pannen putkama, ma pean árrajoofksma, sest et mu seal kõlle on ellada ja maggada ei sa ma fa mitte?” Pealik, kes sedda soldatit tundis, et ta muido julge ja wapper sõamees olli, kulas ka teiste käest járrele, käs se piddi töösi ollema, ja sai siis arro, et aësi nenda olli. „Se on hea”, útles pealik, „ma tahhan tånnna õsel isse seal maggada, et nähha saan, mis seal on.”

Soldat ei sõwinud ka muud, kui et pealik isse piddi näggema.

Õhto, kello 10 aeval, läks pealik seina kambri, panni ukse lukko, kaks laetud püstolit

laua peale, läks künalt põlema, heitis keige rietega wodi, wöttis weel mõeka omma jure, missega koddo-käiale piddi otsa peale teggema. Nüüd hoidis ennast füt wággise ülewel, aga uinus ommeti wimaks árra.

Kesk südda õsel tunneb temma, kuida üks tuggew käsji ákkiste tekki temma pealt árra wötttab ja kúüdlad surnuks puhhub. Siin loi pealik silmad lahti ja ei näe muud, kui üht warjo, mis warsi árra kaddus; kargab wodist üles, panneb künalt põlema ja otsib keik nurugad läbbi ja ei leia — ühtege!

Za jái seisma ja mótes isseeneneses: „Se olli wist üks pahha unnenággo, mis ma siin suremat otsin ehk mótslen.”

Selle rohho mótttega heitis ennast jálle wodise ja uinus maggama. Kello ühhe aeval árratab sesamma käsji tedda jálle, tõmbab tekki pealt árra, puhhub künalt surnuks, tõmbab heina kotti, kus peal pealik maggas, temma alt árra, kergitab heinad kergeks ja wiiskab kottiga wodi olla. Pealik olli nüüd úsna erk ja ülewel, wöttis mõeka kätte ja wihtus sel-